

P. NAGY ISTVÁN VERSEI

ÁLOM, FÉLBEN

Sétabotokat növeszt
a koratavaszi eső
boldog vagyok kedves
árnyékod hosszúra nyúlik
befűz
behálóz az eső
pici hurkokat vet ki rád
○ ○ ○ ○ ○
egészen piciket
o o o o o
mintha sohasem lenne nyár
(hümmögnének az időjósok)
kizöldülnek a gazdátlan
botok
a csontfogantyúsak
az ékesen díszítettek
elfásítja őket a tavasz
feledni látszanak
az illemet
a nagy-nagy termeket
a végeérhetetlen sétákat
zsaketteket
szökőkutakat kerteket
allékat és árnyas parkokat
fogantyúkra fagyott markokat
— mindezt feledni látszanak
ujjaid megrezzennek
amint megérinted őket
ottfeledkeznek

játszanak
 nem olyan
 egyáltalán nem olyan
 más mondod
 elképzelhetetlen
 annyira nem olyan
 semmi se moccan
 a levegő mozdulatlan

mintha álmodnám
 az egészet —

beszél egy fa az ablakon
 egy falevél körbekerít
 fönnakad egy függönyrojton
 pihen majd meglódul megint

szóra bír-e az idegen csend

míg alszunk
 áttüzesedve egymásbasülve
 reggelente
 lecsúszik rólunk a takaró
 védtelenül ér
 az utca felől a szél

KÖZEL HAJOLSZ A TÜKÖRHÖZ

Tekinteted mozdulatlan
 pillantani is elfelejtesz
 ahogy közel hajolsz a tükörhöz.

A szemed helyén ablakok vannak
 — senki sem hajol ki azokon —
 mögöttük a barna és
 a fekete mögött egészen mélyen
 homályos foltként: én.
 Megbámulom azt ki rád visszanéz
 erősen a szemébe nézek annak.

Közel hajolsz a tükörhöz és én
örülök e mozdulatnak.

FEGYVER/TÉNY

Mégiscsak allergia jele
s nem csipés nyoma
szemed alatt az a dudor.
Mint aki zordabb éghajlathoz
szikárabb tájhoz emberekhez
haragosabb égbolthoz szokott
s itt már (vagy még) nem lehet otthon
nincsen ajtó amin bekopogjon
ablakot nyit táguljon világa
a hontalannak a napnak
fénye világoljon oszoljon
az örökös alkonyati félhomály —
állsz szinte mozdulatlan
tükörre fagyottan
mint kislány korodban
azon a képen. Mondhatnám
— ez jut most hirtelen
eszembe — rám is vess
egy pillantást de
leintem magam:
hagyd csak . . .
„A vakság fegyver.”*

NEM VÉTKEZEM

Nem vétkezem csak vetkezem
önmagammal szeretkezem.
Öngerjesztő mozdulatokkal
matatok ágyékom körül
minden ujjam külö-külön örül
amint meglelem
— hogyan nevezzem anyanyelvemen —

* Elias Canetti

már-már külön életet él
és még mielőtt
szárba szökkenne a gyönyör
egy pillanatra — a kékjézet
talán még addig se tart —
rád gondolok.
Ennyivel tartozom neked.

BENNÜNKET RÁNGATNAK

Mily rendezetlen az életünk
napközben alszunk
éjszaka ébredünk
a reggelit átugorjuk
dél körül
falunk valamit
mindenhonnan elkészünk
vállalt kötelezettségeinket
ímmel-ámmal teljesítjük.
E versbe is —
amely nem annak
indult — hogyan
belopni a szerelmet.
Megállít egy betű
egy ékezet (nem
vetkezem csak *vetkezem* —
írtam volt nemrég).
Elkedvetlenülének ezek
a színtelen szavak —
gyűröttek mint a fölmosórongy
s akár a magukra
hagyott árnyékképek
oly magányosak.
Ha nyugovóra térünk
álmainkba vissza-visszatér
egy kóccal bélelt
marionettfigura kit
egy-egy mozdulat
éltet.

Kezével int
 akárha távozóban
 ám mégsem: itt marad
 velünk.
 S ki álmából föl-
 riad nem mi
 leszünk ő lesz az
 bennünket rángatnak
 oly kegyetlenül.

KÓRHÁZI TORZÓ

N.-nek és An.-nak

.....

.....

.....e kórház udvara,
 satnya fái, bokrai, s egypár

kioszk, mire emlékezmem szabad
 öt-tíz év múlva, vagy még később is;
 téged majd — jól tudom — letagadlak,
 legyintek majd csak: ugyan már, az is

volt valami?! S nem fogom magamnak
 bevallani, hogy téged láttalak,
 hosszú-hosszú idő után, újra.
 Egy padon feküdtem épp elnyúlva,

amolyan vagány-módra, karommal
 hevenyészve vánkost elnehezült
 (nyár vége volt, bőröm barnára sült)
 kobakomnak. S ekkor megláttalak.

Kétoldalról támogattak, s én
 (sárgaságán csámcsogó beteg) nem
 hihettem: te vagy az. Nem hihettem.
 (Aztán elmondták: csoda, hogy még él.)

Hogy félig kilábaltál a létből,
és ekként láttalak újra: félben,
másként, mint megismertelek (későn),
(hogy majd elfeledjelek egészen):

lábodon súlyzókkal, kezeden bottal.
(Mit nem adtam volna: pótolhatnám
tört csontjaidat ép csontjaimmal.)

.....

Ennyi volt? Vagy még ennyi sem talán.
Vánszorogtunk a kórház udvarán.
Versembe hát belezárlak: éljél,
szoros rím-hurkokon lengedezzel:

Homok, kavics, törmelék betemet,
befonnak az indák, gyökerek,
nem igazítanak hozzád már sem
időt, sem törvényt, sem lépteket.

Csíráként ágaskodsz, az enyészet
köt. Hajszálgököreiddel érzed
a burjánzást éltető egészet:
villanásban fényt, napot a fényben.